

— На смъртъ обреченитѣ! И още по печаленъ станъ генералътъ, като са прощаваше съ поглѣдъ съ най-добритѣ отъ своитѣ съподвижници.

\* \* \*

Насъ, значи, ни оставихъ съвѣмъ.... Никого и нищо на помощъ?.... Послѣ туй вече всичко ли е почти направено?....\*)

— Никого и нищо, ваше прѣвѣсходителство, стояше на козирукъ гиздавитѣ щабенъ.

Значи, третя Плевна?..

И генералътъ не свърши.

Нервно почна да са трепти лицето, гласътъ треперяше, откъснѣ са, и изведнѣжъ този желѣзенъ челоуѣкъ, който спокойно тридесѣтъ часа принасяше всичко: и погинваннето на най-добритѣ свои полкове, и смъртта на приятелитѣ, и трагическитѣ прѣминавания на бойгъ отъ поражение къмъ побѣда и отъ побѣда къмъ поражение, — заплака, като са наведе на сѣдлото.... Окрѣжающитѣ заминѣхъ нѣколко крачки....

— Какво е това съ него? зачуденно шѣпнаше щабнитѣ на едного отъ ординарцитѣ.

Този само примѣри съ поглѣдъ тази чистичка фигурка на чистото сѣдло и са отвърнѣ.

— Никого!.... Нито една бригада.... Видѣ тукъ е всичко.... Ще устоимъ — Османъ ще са махне....

— Нито единъ свободенъ полкъ нѣма....

— А тамъ? махна на сѣверо-вѣстокъ.

— Назятъ пѣхтъ на Свищовъ....

— Академическитѣ стратеги! съ нисѣкъ гласъ проговорѣ ординарецътъ.

Само единъ Криловъ.... честна душа.... Ако да не бѣше неговитѣ шуйскій полкъ, азъ би не прѣдавалъ тѣзъ, които единъ противъ сто стоятъ сега на *моитѣ* редутѣ. Единъ противъ сто — като лъвоуе!.... Колко герои, и всичкитѣ на смъртъ!....

Той са исправи на сѣдлото и снѣ шапката си.

— Чувате ли?.... махнѣ я той по направление къмъ редутитѣ.

---

\*) Този откъслекъ има за цѣль описанието на отстъпленнето на зазетитѣ отъ Горгалова редутѣ. Сцената на неговата защита е изложена въ мойтъ романъ „Плевна и Шипка.“